

Els catalans del win-win i el PIB de la immigració (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 30 de març de 2024

“Fa vint-i-cinc anys (1980), un amic del PSC, que no era precisament dels més catalanistes em deia: home, això del catalanisme és una cosa que, evidentment, reconeixeu-ho, no té futur; el que hem de mirar entre tots és l'eutanàsia, mira que Catalunya tingui un final digne, sense forçar les coses, sense cap trencament per a ningú, una cosa que s'ha d'anar extingint forçosament: mirarem que s'extingeixi de la manera menys traumàtica possible i conservarem tot el que sigui conservable”.

El meu amic tenia tota la raó perquè és justament el que està passant.

Heribert Barrera. Fragment del llibre L'últim republicà, entrevista en profunditat realitzada per Genís Sinca. Editorial Columna. Any 2010.

Afortunadament, s'han obert escletxes a l'opinió pública i publicada que ens permeten eixamplar el coneixement i observar el nostre particular món, més enllà de la cotilla autonomista. Les xarxes socials han contribuït, i molt, a una certa ventilació ambiental perquè la tradició política fa que l'ambient dels establerts, els de la sinya, creï una atmosfera bastant absurda i bleda.

No sé si és una impressió, crec que no, però entre els diaris reconeguts, subvencionats o no (pocs), les opinions més recomanables i atrevides són les que fan comentaristes que publiquen a Catalunya, però tenen la seva vida professional en països forasters del primer món. La gent que viu a fora, com per exemple els senyors Resina o Sala Cullerell, entre altres, s'atreveixen a parlar seriosament i sense por de temes

delicats o prohibits a casa nostra, com per exemple del contingut de la paraula proscria. De la gent que ve de fora o de la immigració.

La majoria dels nostres mortals formen part d'una sonsònia pudorosa i correctíssima. No es mouen ni un centímetre del discurs oficial, del silenci oficial o de la recriminació més abjecte per espantar. No els importa fer el paper de policia si cal. És una manera de fer periodisme ben estranya perquè van pel carrer i tot el que veuen els sembla d'allò més lògic i raonable. A la Catalunya de la substitució, tot flueix.

Com a màxim, els de més bona fe ens diuen que “tenim un gran repte a fer per catalanitzar els centenars de milers de nouvinguts”. Una versió col·lectiva del franciscà “Depèn de tu”, com si els catalans fóssim una majoria aclaparadora al país per fer-ho. Hauríem de formar a deu nouvinguts per cap, intensivament, com a mínim, i no donaríem l'abast. Encara ens faran sentir responsables de la substitució –en diuen perdre la llengua– perquè això és molt típic de la casa. Molt bona voluntat, però poca efectivitat perquè aquest problema nacional de minorització, a hores d'ara, no depèn de voluntats individuals i de quatre eslògans benintencionats per quedar tranquils. Depèn de voluntat política, de les condicions que es creïn i de molta capacitació, un atribut que no s'albirà per enlloc. Ni determinació, està clar.

No crec que els partits de la *kermesse processista* tinguin valor de dir res sobre la minorització dels catalans durant la campanya electoral de la reconciliació amb l'Espanya del 155. Cal ser pràctics i evitar problemes.

Precarietat a plaça

Catalunya, Barcelona

Un cop escenificat l'espot televisiu de la queixa de Junts a Calella de la Costa per alertar de *lladregots* recurrents que ni saben i ni poden controlar, feina feta! És un problema, greu, que no s'hauria de manipular d'aquesta manera.

Abans, el sector convergent treia a l'esposa del senyor Pujol per fer veure que a casa del Virrei se'n parlava i n'estaven al cas del fenomen de la gent que ve de fora. Potser encara tindran la barra d'afirmar que Catalunya és tan fantàstica que atrau molta gent per les bondats del clima i de la gastronomia i per la tolerància que es respira. Perquè som molt europeus! O que és el senyal dels temps.

Està clar que el fenomen de la substitució i les conseqüències no respon a aquests encantaments.

Aquestes veus més lliures i responsables, que parlen amb més determinació, són molt necessàries i ens serveixen per desemmascarar l'autonomisme que finalment és la primera trinxera que hauríem d'ensorrar. M'agrada molt el que diuen tot i que no pretenc manipular la seva opinió per reforçar la meua.

És la primera trinxera que ens separa de la llibertat. El país, com ja ens avançava fa uns quants anys, mig plorós, el senyor Jonqueres en sa nostra emissora de ràdio, "Ja se'ns ha quedat a les mans". L'autonomia era això, i els autonomistes, com ell, han fet aquest paperot sense despentinar-se tot i que ho hagin pagat personalment una mica car per fer comèdia. Potser no s'ho esperaven. Enganyar i contenir la catalanitat era i és l'objectiu de l'autonomia, però tot i fer-ho han passat per la presó o l'exili.

Que ningú s'enfadi pel meu atreviment per parlar de la família del Virrei, del Virrei i dels nostres polítics vilipendiats per l'Estat. Per saber què ens passa cal deixar a banda les

simpaties i la sentimentalitat amb els nostres emblemes del passat i observar fredament la trista realitat. Per molt *tifosi* que haguéssim estat del senyor Pujol i Soley, o dels "progressistes" Narcís Serra, d'en Raventós, d'en Pasqual Maragall, d'en Raimon Obiols, d'en López Raimundo o del senyor Ribó quan era leninista. D'en Carod Rovira i la seva retòrica inflamada,... també del senyor Mas vestit de mariner o dels il·lustríssims polítics de les lluites compartides del procés, Jonqueres i Puigdemont inclosos, el resultat de la feina d'aquesta *gent*, després de quaranta-cinc anys, és un fracàs descomunal pels catalans que no viuen de l'erari públic. Feu un repàs. Només us calen cinc minuts i sincereu-vos. Més pobres i menys catalans, més absurds i contradictoris que mai, més desorientats, més desmoralitzats i sense cap mena de futur. I amb una mentalitat criolla que ha substituït la catalanitat com aquell qui res, no només ser més *guai*.

L'únic que s'ha incrementat, any rere any, és el sou d'aquest pom de polítics i la seva mini cort atrafegada per mantenir la seva posició particular des de l'arribada del marquès de Tarradellas. El president que ens advertia que anéssim amb compte amb el raspall que fan servir els de Madrid i va acabar formant part de la noblesa borbònica. Viure per veure i creure. Un marquès republicà! Encara riuen. Això ha estat l'autonomia que hauríem d'enderrocar.

La ineficàcia ha estat tan monumental que tot fa pensar que finalment potser aquest podia ser el pla de tots plegats com un dia ja ens va revelar Heribert Barrera, sense embuts, en l'extensa conversa amb Genís Sinca en l'interessant llibre *Heribert Barrera, l'últim republicà* i que citem en l'entradeta d'aquest article.

Fa molt pocs dies el senyor Sala i Cullell, des de *VilaWeb*, tornava a parlar sobre la immigració descontrolada de tombant de segle i, per segon cop, enfocava totes les responsabilitats del procés de minorització en la figura de José Maria Aznar. No pretenc de cap de les maneres polemitzar amb la

interpretació del senyor Sala sobre aquest fet històric que va determinar la residualització dels catalans per si encara hi havia dubtes després dels anys seixanta.

No pretenc només contradir allò que no m'agrada. És un fet. No vull exonerar de res el màxim exponent de la furibunda espanyolitat castellana dels populars perquè sé perfectament què representa. N'hi ha més d'aquesta espècie a les bancades sociocomunistes, d'aquí i d'allà amb posat i carona no tan reumàtica.

Crec que no n'hi ha prou amb donar només la culpa al PP de tot el que no fem bé, i no sabem fer. Ni tan sols a Madrid. Només cal donar un tomb pel país per observar com de galdós, deixat, brut i desestructurat que el tenim. A hores d'ara, centrifugar les culpes és massa fàcil tot i que a molts els hi ha anat de meravelles. El país, morfològicament parlant, fa pena i els principals problemes aparents són l'urbanístic, l'arquitectònic i el de la mala educació i poc civisme en general, tot competències ben locals i autonòmiques. Dels nostres diletants. Ni el nacional/regionalisme, ni el progressisme/nacionalista serveixen per decorar res per molt silencis comprats. El furt fiscal influeix, però es podria ser més endreçat, decidit, determinant i pusil·lànim sense gaudir del pacte fiscal a la basca.